

Klubnyt fra 10. juli 2019

Denne sommeraften midt i ferien, var der dog fremmødt 7 medlemmer.

Henrik havde medtaget nogle større sporplaner fra bladet Signalposten, som blev hængt op på tavlen til inspiration for kommende anlæg.

LT, Jørgen og Henrik tog atter fat på oprydningen i de gamle lokaler og klargøring til senere flytning af materialerne fra kælderen.

Rune og Jan tog til Føtex og fik købt ind til aftenmaden. Efter maden var der livlig snak om såvel sporplaner som forventninger til kommende lokale.

Som sædvane, fik formanden til aftenmaden givet et par formanende ord til medlemmerne:

4. uge efter trinitatis, hvor apostlen Peter skriver i sit første brev:

Herren så jeres trange færd fra kælderen og de kræfter, der blev lagt i de mange flyttekasser, og vil helbrede jer og skaffe jer hvile. Herren giver jer trøst til gengæld. Ydmyg jer derfor under Guds stærke hånd, så vil han ophøje jer til forening, og kaste al jeres bekymring over på Kommunen, for de har omsorg for jer og vil tage imod jer med åbne arme og lyse lokaler.

Men, vær årvågne og på vagt! Afdelingsbestyrelsen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge og tilintetgøre; stå dem imod, faste i troen på nye lokaler, I ved jo, at de samme lidelser, har og vil ramme jeres brødre i andre klubber, men mange er kommet frelst igennem.

Og når I må lide her, i disse trange forhold, den korte tid med alle flyttekasserne, vil al nådes Gud, som vil kalde jer til sin herlighed, selv udruste, styrke og grundfæste jer i nye lokaler i Himmeriget i evighed sammen med andre folkeslag, som I vil dele lokale med.

Magten er hans i al evighed! Amen.

Det hober sig op med flyttekasser, så vi snart ikke kan være i lokalet.

Og hvor skal alt det andet være henne, hvis lokaletildelingen trækker ud. Måske kan vi købe en "Gør-store-ting-små" maskine?

Så er der inspiration til det kommende anlæg, gerne i to lag med overkørsel midt i lokalet.

LT og Rune morer sig med at skubbe Runes lokomotiv frem og tilbage. Hvem får det først til at køre ud over bordkanten ?

Rune var lige blevet klippet. Han poserede lidt med sin nye frisur. Charme -selvtillid - og lækkert hår, er også Runes motto.

Så skal der flyttes brædder i stabelvis. Vi samler alle brædderne i rum 2 og pladerne i rum 3. Der var ikke plads i rum 1, som planlagt pga. for meget rod.

Mon det her bræt er lige i kanten ? Det ligger fint vandret efter LT's øjemål.

Han bruger sine overnaturlige kræfter i hænderne til at få det til at svæve...stur nummer!

Så opryddeligt har der aldrig før været i fællesrummet. Næste onsdag nedtages bord og hylder.

Flemming er utilfreds med, at der ikke er flere småkager med chokolade. Så skal de andre kager få en med hammeren. Jan vender sig bort, når krummerne om lidt flyver rundt. LT og Rune leger stadig med lokomotivet, som de har fået til at køre lige så hurtigt, som når Jonas kører med tog. De er meget lærenemme, de to medlemmer.

Rune og Jan har været på mad indkøb og har haft pengekasserne med. Mon der flere penge tilbage til Michels ferie ? Næ, der er spist op i diverse lækkerier.

Så bliver der guffet med de dejlige lækkerier. Stærk sennep skal der også til den gamle ost, der næsten selv kom vandrende ind fra køleskabet, hvor der var minus grader.

Forberedelserne...

Træ i stuen, lød det fra Verner, jeg har sgu ikke lagt noget træ i stuen, mente han. Jo, du har så, og nu lægger jeg det på spisebordet, så kan du se på det, når vi kommer hjem. Så siger vi det, men kom nu Linda, vi skal nå toget for pokker, råbte Verner ude fra trappen! Ja, ja, jeg kommer nu, svarede hun, og i samme øjeblik kunne Michel ånde lettet op, da han hørte døren lukke sig igen og låsen slå til! Han kunne genoptage sit forehavende. Han gik frem i stuen og undersøgte et billede på den stuevæg bag hvilken, han selv havde sin stue. Endnu engang tog han sit polaroidkamera frem, som han benyttede til at tage et billede af væggen, der var prydet med mange billeder af ret underlødige karakter, samt et utal af tåbelige ferie billeder fra et væld af steder i Middelhavet. Folk har da heller ingen smag nu om dage, tænkte Michel ved sig selv. Gud ved, hvor de har stampet alle de rædsler op henne? Han gemte polaroidbilledet i en tynd plastiklomme på overtræksdragten. Så gik han frem til

væggen, hvor han skulle fjerne et maleri, som var anbragt nogenlunde midt på væggen, og to absurd grimme familiebilleder i overstørrelse, et på hver side af maleriet. Så greb han ned i trækassen, hvor han tog tre små diskret udseende æsker op. Disses indhold udgjorde tre meget små, flade og ultra følsomme mikrofoner, som var sammenbygget med en sender med begrænset rækkevidde, men rigeligt til, at han kunne opfange signalet omme på den anden side af væggen.

For at nedtage billederne skulle han skulle have fri bane til væggen. Derfor blev han nødt til at flytte sofaen samt en del af de tåbelige pyntegenstande som stod på bordene ved siden af sofaen. Det var nipsgenstande fra adskillige rejser til ferieøen Mallorca - der var blandt andet tale om en grim dukke iklædt et sort og rødt spansk flamenco-kostume; det var rædselsfuldt. Efter den operation havde han endelig fri passage til de tre billeder, som han nedtog et efter et. Bag på hvert af dem, skar han en lille papirlomme i papirbeklædningen, i hvilken han skubbede et styk mikrofon ind, hvorefter han limede lommen til igen med noget af Witzels super paplim. Tre gange forrettede han omhyggeligt og rutineret proceduren, indtil alle tre billeder var rede til at blive hængt tilbage på deres respektive pladser, nu med en mikrofon monteret i bagbeklædningen. Så skulle møblelementet sættes på plads igen. Til det formål tog han polaroidbilledet af væggen frem fra plastiklommen for ved hjælp af det at få anbragt sofaen, de åndssvage pyntegenstande på deres borde samt billederne på nøjagtigt de samme pladser, så ingen moders sjæl ville ane uråd om indbruddet blot ved at betragte møblement og stuevæg. Her var præcision og omhu af afgørende vigtighed.

Så gik han ind i soveværelset, hvor han et øjeblik betragtede mulighederne for anbringelse af den sidste mikrofon samt en lille sort boks, der vejede omkring 100 gram. Han så straks muligheden for en praktisk ophængning af mikrofonen. Den bestod i et afskyeligt stort kors, som hang over sengens hovedgærde, og som var af en type, som enhver tyvagtig gadesælger i Rom eller på Mallorca har i sit repertoire. Michel nedtog korset med den påklistrede lidende Jesusfigur i plastik. Han betragtede det smilende et øjeblik. Hvem kan dog finde på at købe sådan noget bras med hjem, tænkte han højlydt? Hans hænder arbejdede hurtigt, da de endelig anbragte mikrofonen i en lille fordybning bag på korset, der ikke var blevet udfyldt af noget billigt støbegods. Så blev korset returneret til sit alt for store søm. Det falder sgu ingen steder hen, tænkte Michel, selv ikke hvis et større jordskælv uventet måtte finde sted lokalt i Karlemåseparken. Bare sådan en 6 -8 stykker på Richterskalaen! Til sidst tog han to ampuller og den lille sorte boks frem fra sin kasse. De tre ting blev anbragt oppe ved sengens hovedgærde godt gemt i gærdets nederste konstruktion. På de to små sorte ampuller anbragtes en lille sender og den meget lille boks. Da alt sad godt fast og godt gemt, var opgaven i soveværelset slut.

Så gik Michel tilbage til stuen, hvor han samlede alle sine ting sammen, som han stillede midt på gulvet. Her optalte han alle genstande, herunder de tømte papkasser til mikrofonerne, så han kunne være sikker på at have fået det hele med sig ud af lejligheden. Han stod et øjeblik og overvejede, om han skulle efterlade låget til sin trækasse. Nu havde fru en jo opdaget træet, så hvis han tog det med sig nu, så ville de straks være klar over, at

noget ualmindeligt havde fundet sted, og at fremmede med stor sandsynlighed ville have besøgt lejligheden i deres fravær. Så hans konklusion var, at han lod træet ligge, hvor hun havde efterladt det. Så kunne de to tosser få en hel aften til at gå med at diskutere, hvor det mon kom fra. Verner ville afvise ethvert kendskab, og Linda ville ikke tro ham, men være forvisset om, at der var tale om sjusk fra Verners side. Det var bedst sådan, konkluderede Michel. Til allersidst trådte han ud i entreen med alt sit habengut, fremtog det første billede han havde taget i lejligheden, betragtede det indgående, og konkluderede til sin tilfredshed, at alt stod på deres rette plads, så han roligt kunne forlade stedet. Han samlede sine ting op, trak sig ud ad lejligheden, låste døren bag sig og gled i en lang bevægelse tilbage til sin egen lejlighed, hvor han låste døren.

Inde i lejligheden åndede han lettet op, operationens første del var lykkedes ganske godt. Michel var tilfreds med sin indsats.

Så afførte han sig sit udstyr, sin overtræksdragt, latexhandskerne og dekoratørskoene. Alle disse ting blev omhyggeligt og sirligt lagt tilbage i papkassen. Trækassen, nu uden låg, blev inspiceret, og da alt var i orden, intet efterladt, blev begge kasser atter anbragt på øverste hylde i klædeskabet i soveværelset - for nu, senere skulle alt dette bortskaffes, intet måtte efterlades. Fra samme hylde udtog han et særligt modtageapparat, som han skulle anvende til aflytningen af nabolejligheden. Så satte Michel sig ind i stuen ind ved sit lange spisebord ved vinduet. Herpå anbragte han modtageren, som han tændte for. Der kom ikke nogen lyde ud ad den, men han kunne aflæse en række grønne lamper på et lille display, hvilke indikerede, at de anbragte mikrofoner var aktive og klar til at optage selv de mindste lyde derinde fra. Michel glædede sig til at høre dem snakke løs derinde, samt lydende fra soveværelset i nattetimerne. Jo, forventningerne var tårnhøje.

Nu skulle han blot have gennemtænkt sin flugtplan, som ville blive sat i værk snarest efter, at han havde fået sin hævn. Men der var et par ting tilbage, som også skulle gøres. Der var en flok personer, som han skulle have tilkaldt, heriblandt Per, især Per, som han ikke havde set i meget lang tid. Han vidste ikke rigtig, hvor Per havde været henne, men der havde temmelig sikkert været særlige opgaver, som han skulle tage sig af et eller andet sted ude i verden. Disse opgaver var uden tvivl opgaver af den samme type, som den Per nu skulle klare for Michel. Michel tog sin mobiltelefon frem og ringede til Per. Per lovede at komme forbi samme aften. Hvor skal vi mødes Michel, havde Per spurgt? Vi mødes i nummer 105 herude svarede Michel. Hvor pokker er det henne, ville Per vide. Det er et yderst småt kælderlokale, som er stillet til rådighed af tåberne herude. Nå, men så jeg må jo se, om jeg kan finde det, svarede Per og lagde på.

Ved 18:00 tiden bankede Per på døren til nummer 105. Michel råbte: "Kom ind i disse hellige haller og slå dig ned". Nææ, udbrød Per, det var sørme da en overraskelse for mig at se de hersens luksuriøse lokaler, sagde han med slet skjult sarkasme i stemmen. Jaaa, svarede Michel, man har oppet sig, da man tildelte os lokalet. Vi "nyder" det hver eneste gang, vi er her. Nå, nå, svarede Per, efter at han havde sat sig på en af de hellige stole. Har du en opgave til mig, Michel, spurgte Per? Ja, det har jeg, svarede Michel. Hvad går den ud på, ville Per vide? Tjæee, ser du, jeg vil have hævn over Per numse og resten af tåberne i bestyrelsen. Ja, det kan jeg godt forstå, vedblev Per, hvad havde du tænkt dig? De skal skydes, svarede

Michel kort. OK, det lyder helt fint. Vil du have mig til at skyde roen af dem? Ja, det var tanken, svarede Michel. Jaså, henåndede Per. Hvornår Michel? Gerne snart, svarede Michel. Jeg kigger lige i ordrebogen for at se, hvornår jeg er ledig. Lad mig nu se, fortsatte Per, alt imens han bladrede frem og tilbage i sin ugekalender fra Mayland. Hmmm, hvad siger du, hvis jeg siger omkring slutningen af juli? Spurgte Per, samtidig med at han lavede snu øjne...! Ja, joe, det kan da godt lade sig gøre, men har du ikke et hul i kalenderen i begyndelsen af juli? Spurgte Michel i en søgende stil. Nej, den kan jeg sgu ikke klare, for der jeg har en stor ordre i Øvre Volta, så jeg kan simpelthen ikke klemme dig ind førend i slutningen af måneden, for der regner jeg med at være hjemme igen dernede fra, er det ikke i orden? Jov, den må vi så tage, og det giver mig da også lidt tid til andre gøremål, svarede Michel. Du ved jo, at jeg skal bruge data om målene, inden jeg kan iværksætte, Michel, oplyste Per. Ja, ja, jeg har samlet en lille mappe på begge mål. Den ene, mine naboer, er først under forberedelse fra i dag, så den mangler nogle oplysninger, som en iværksat aflytning vil skaffe svarene på. Det er godt, svarede Per, men hvad med det andet mål, hvem er det, spurgte Per. Det er Per Måsen, afslørede Michel. Ja, forståeligt, men kan vi få ram på ham? Ville Per gerne vide. Ja da, han er nem nok, det vil sige dum nok, for ham kan du fanme bare plaffe ned fra min altan - OK? Proklamerede Michel benhårdt. Ja, ja, det er fint nok, svarede Per, og så vil jeg gå igen, nu da jeg ved, hvad det hele går ud på. Vi ses omkring det aftalte tidspunkt. Det er fint, vi ses sluttede Michel. Per forlod lejligheden.

Der gik nu ikke mange minutter, førend det atter ringede på døren til nummer 105. Denne gang var det Witzel, der stod uden for døren med sin ladning af kulturpap i de afmålte baner, som Michel ønskede det. Så er jeg her, råbte Witzel ude fra entreen. Jeg stiller pappet herude, er det i orden med dig? Ja, det er fint, svarede Michel inde fra lokalet. Kom bare herind og sæt dig ned Witzel, fortsatte Michel. Ja, jeg er på vej, jeg skal bare lige have frakken hængt på plads på knagen. Witzel kom og satte sig ved spisebordet midt i lokalet. Jeg har også det her med, fortsatte han, alt imens han tog en større pakke ud af en bærepose fra Brugsen. Hvad er det, ville Michel vide? Det er al den lim, du har bestilt, du skal jo bruge en del til dit projekt. Nå ja, det er da rigtigt, erkendte Michel, tak for det. Det er vel klubkassen, der betaler, som den plejer, ikke? Spurgte Witzel. Det kan du bande på, den gør, fastslog Michel, bare hit med fakturaen, så følger slanterne, og afsluttede på den måde den del af diskussionen.

Nå Witzel, er du klar over, hvad det er, der foregår? Ja, svarede Witzel, jeg mødte jo Per på vej ned ad trapperne, og da jeg så ham og blikket i hans øjne, vidste jeg godt, hvorfor han havde været her, men jeg kender jo ikke målet - vel! Nej, det gør du ikke, men du kan jo nok regne ud, i hvilken retning min vrede går, konkluderede Michel. Ja, det kan jeg godt, svarede Witzel, og jeg synes, at det er en retfærdig vrede, og at de formastelige får som fortjent. De ligger, som de har ret. Ja, det er jo også min mening Witzel, konkluderede Michel.

Så bankede det på døren og ind trådte Flemming, Jørgen og Martin. Så er diligencen fra Slagelseområdet ankommet, lød det fra Flemming ude fra entreen, hvor han var i færd med at tage sine sko af. De to andre gik blot ind på Michels opfordring. Det bankede en gang til. Denne gang var det Hellige Henrik. Nu er jeg her også, lige fra himmerige om jeg så må sige. Jeg gjorde i øvrigt et kup forleden dag i form af et sammenklappeligt feltalter, som jeg købte

i Slesvig. Røg det ud af Henrik. Med til det fik jeg en albertavle, brugt ganske vist, som skal komme til at pryde vort nye klublokale, når vi får et, tilføjede han meget stolt. Det var vel dyrt, sprang Michel til med det samme? Narrr, tjaaee, hvad er dyrt, når man står med sådanne "relikvier" i sine hænder, så må man da springe til. Det kostede kun 200 euro, og det er "fundet" for de penge, og de er jo sjældne, understregede han. Jeg har en kvittering på hele molevitten til regnskabet - Michel, svarede Henrik beroligende. Så kasserne skal nok komme til at stemme. Ja, ja, du er vist tilgivet af os alle sammen, det er jo en hellig gerning, du der har foretaget dig. Amen, Hosianna, det er fuldbragt, lød det fra alle de andre. Lidt tøvende fra Witzel, dog. Witzel var ikke så overbevist kristen som alle de øvrige i stuen. Martin afbrød den fromme stemning med spørgsmålet om, nogen havde tænkt på, hvad man skulle have at spise?

Så myldrede ind med medlemmer. Først Rune von And der havde haft lidt besvær med at finde en tilstrækkelig stor parkeringsplads til sin Audi limousine, så Bent, der havde en stor kabeltromle med lyserødt nul-lederkabel med, så Jan, der tumlede ind på en stol, hvor han straks faldt lidt i søvn. Den sidste gruppe udgjordes af Simon, Jonas og endelig Erik, som altid var sidst i ankomsten. Erik havde en fin printplade med, hvorpå han havde loddet en motor med et batteri. Herligheden, som han kunne bære med et bånd omkring hovedet, var udviklet, så han kunne pille sig selv i næsen med det hvert kvarter. På det var monteret en slags ur, som talte ned, så alle kunne følge med i hvor lang tid, der var til næste "pille-i-næsen" manøvre. Det var mageløst smart, mente de alle sammen.

Da der var faldet ro over forsamlingen, efter at Flemming havde fået hentet en grapevand i køleskabet og Jørgen en øl fra kassen, tog Michel ordet. Ser I venner, der er en speciel årsag til, at jeg har tilkaldt jer hertil det smukke lokale i dag. Det forholder sig således, at jeg kommer til at rejse væk i et par måneder. Der gik et sus igennem forsamlingen. Hvorfor det, ville Jan vide? Jo, det hænger sammen med min operation, benævnt operation "Hævn", som snart løber af stablen. Når den er gennemført, bliver jeg nødt til at rejse til Sicilien og opholde mig der hos mine gamle venner. Det er arrangeret alt sammen, timet og tilrettelagt! Ser I, jeg skal bruge lidt hjælp fra jer til mit forehavende. Så sad de der og diskuterede i lang tid, indtil Michel havde fået uddelt alle sine opgaver. Så var det tid at gå hver til sit. Tilbage, alene i lokalet sad Michel - godt tilfreds. Nu var han klar til at iværksætte sin operation.